

valg, saa maatte det ført til et heldigt Resultat. Denne Udtalelse forundrede mig, thi det ærede Medlem maa dog kende to Ting lige saa godt som jeg. Han maa vide, at Flertallet har krævet, at de to indirekte Loves Skæbne maatte være afgjort, men det er jo ingen Afgørelse af Brændevinsskatteloven at lade den ligge i Udvalget; hvis Folketinget havde gjort det, vilde Flertallets Fordring alligevel staa ved Magt. Dernæst ved det ærede Mindretal lige saa godt som jeg, at der er ingen Grund til at nære saadant Haab om, at det vilde føre til et heldigt Resultat, hvis vi havde faaet Sagerne i Fællesudvalg, naar Brændevinsskatteloven var bleven liggende i Folketinget, thi det var netop den Situation, vi endte Samlingen med i Fjor. Da vi stod her for et Aar siden, havde vi netop den Situation. Da havde vi de tre Love, og da laa den usalige Brændevinsskatte lov hvilende i Udvalg i det andet Ting. Det ærede Medlem ved jo, at Skattelovsudvalget vedtog med 9 Stemmer mod 5 at lægge Skattelovene hen, til Trods for, at vi havde den Situation, det ærede Medlem nu taler om. Det undrer mig derfor, at det ærede Medlem kan tale, som han gjorde, for det strider jo mod hans egen Erfaring. Der er ogsaa en anden Ting, som undrer mig. Naar han begrundet Flertallets Standpunkt i denne Sag, synes det mig, han ogsaa burde stemme med Flertallet, han burde stemme for Dagsordenen.

Den højtærede Minister havde en hel Del Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, jeg var kommet med, da jeg første Gang havde Ordet. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa, dels fordi jeg kan henvisse til mit første Foredrag, dels fordi jeg kommer til at berøre adskillige af dem, naar vi kommer til Toldsagen. Jeg skal kun omtale et Par Punkter. — For det første har den ærede Minister ikke Ret, naar han vilde gøre gældende, at det var et stiltiende Løfte fra Folketingets Side, at Brændevinsskatteloven skulde behandles og gives. Ingen er berettiget til at nære en saadan Betragtning, at, hvad der er sket, skulde være et stiltiende Løfte i nogen som helst Retning. — Dernæst vil jeg gøre en Bemærkning i Anledning af den ærede Finansministers Henvendelse til mig. Han sagde, at hvad jeg har udtalt om Folketingets Stilling angaaende en forhøjet Brændevinsskat og Mulighederne paa dette Felt, gav han ikke det mindste for. Naar jeg har sagt gentagne Gange i denne Sal, at naar der foreligger saa klækkelige

Nedsættelser paa Tolden, saa kunde vi tage Spørgsmaalet op, saa kunde vi forhandle om Sagen, og naar der har været gentaget noget lignende i det andet Ting fra mine Meningsfællers Side — saa siger den ærede Finansminister, at det giver han ikke det mindste for. Men den ærede Finansminister skal tros paa hans Ord, og han skal tro mig paa mit Ord, naar jeg siger, at saaledes forholder det sig, saaledes er afgjort Princippet om Brændevinsskatten, særlig som den foreligger i Øjeblikket, Muligheden er ikke udelukket, og den ærede Finansminister har ikke Ret til at sige, at det giver han ikke det mindste for.

Den ærede Finansminister siger dernæst, at han har gjort, hvad han kunde for at gennemføre disse Skattelove. Det undrer mig, thi jeg tror, at ikke blot mine Meningsfæller, men sikkert ogsaa de, der staa paa den anden Side, vistnok ville være enige med mig i, at det ikke forholder sig ganske rigtigt, naar den ærede Minister siger, at han har gjort, hvad han kunde, for at gennemføre disse Skattelove. Lad jos sætte, at den forrige Regering eller denne Regering var bleven enig i alt væsentligt med det andet Ting om Skattelovene i den Form, hvori de foreligger, og lad os endvidere tænke os, at Regeringen kom til dette Ting og satte al mulig Kraft ind paa at gennemføre denne Overenskomst, er man saa vis paa, at der saa ikke kunde være naaet et Resultat? Men har den ærede Finansminister stillet sig paa det Grundlag? Han begyndte med at anbefale Folketingets Toldlov eller Kompromisforslag som Grundlag for en Forhandling, men det varede ikke længe, inden han slog om og kastede sig i Armene paa dette Tings Flertal og anbefalede dette Tings Flertals Forslag som Grundlag for videre Forhandling. Siden har jeg hørt, at han atter i Landstinget tog Standpunkt i Retning af Folketingets Forslag, men han forlod det paa ny og kastede sig igen i Armene paa dette Tings Flertal. Jeg gad vidst, om nogen i denne Sal kan sige, at det er at gøre, hvad man kan for at gennemføre Sagen. Jeg skulde mene, at denne Finansministerens Holdning har vist sig særlig uheldig med Hensyn til at gennemføre disse Sager. — Han er svigtet af Folketinget, siger han. Nej, han er ikke svigtet af Folketinget i nogen som helst Retning. Folketinget har holdt fast indtil denne Dag paa det Kompromis, som blev indgaaet med den forrige Regering, og det har stillet sig derpaa Gang efter Gang og